

S. J.

Wspomnienie pośmiertne : Adam Słomiński

Palestra 5/9(45), 92-93

1961

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Adam Słomiński

W dniu 17 kwietnia 1961 r. zmarł w Łodzi w wieku lat 80 adwokat Adam Słomiński.

Urodzony w Piotrkowie Tryb. w r. 1880, Słomiński kształcił się w gimnazjum rządowym w Piotrkowie, po ukończeniu którego wstąpił na Wydział Prawa Uniwersytetu Warszawskiego.

Wybuch strajku szkolnego w r. 1905 zmusił Słomińskiego do opuszczenia Uniwersytetu i udania się, w celu złożenia ostatecznych egzaminów, do Demidowskiego Liceum Prawnego w Jarosławiu nad Wołgą.

W wyniku celująco złożonych egzaminów uzyskał Słomiński stopień kandydata praw. Jednocześnie zaproponowano mu pozostanie przy Liceum w celu kontynuowania studiów prawniczych i przygotowania się do objęcia w przyszłości wykładów z prawa cywilnego.

Korzystając z przyznanego mu przez Liceum stypendium, Słomiński udał się do Paryża i tam na Wydziale Prawa przeszedł dwuletni kurs z prawa cywilnego (tzw. *cours de doctorat*).

Na podstawie sprawozdania z działalności naukowej zaproponowano Słomińskiemu objęcie wykładów z procesu cywilnego w Demidowskim Liceum Prawnym w Jarosławiu, za radą jednak zaprzyjaźnionego z nim prof. Romana Orzęckiego Słomiński powrócił do Piotrkowa i postanowił poświęcić się adwokaturze.

Zetknięcie się z praktyką adwokacką zwróciło uwagę Słomińskiego na wyjątkowy brak w Polsce podręczników i pomocy naukowych z zakresu cywilistyki.

Dało mu to podniecie do opracowania całego szeregu tłumaczeń, komentarzy i zbiorów orzeczeń z zakresu prawa cywilnego i handlowego.

Do prac Słomińskiego w tej dziedzinie należą:

1. Przekład z francuskiego na język rosyjski II tomu znanego dzieła Planiola „O zobowiązaniach”, Piotrków 1911;
2. Przekład z francuskiego na polski II Tomu dzieła Lyon-Caën et Renault o wekslach i czekach, Piotrków 1918;
3. „Komentarz do ustaw hipotecznych”, Warszawa 1922;
4. Przekład z francuskiego na polski III tomu podręcznika Planiola „O darowiznach i testamentach”, Warszawa 1922;
5. „Prawo cywilne w jurysprudencji Senatu”, 3 tomy (Zbiór orzeczeń b. Senatu Rosyjskiego od r. 1846), Warszawa 1923 i 1928;
6. „Upadłość w wyrokach Izby Sądowej i Senatu”, Warszawa 1924;
7. „Prawo cywilne w praktyce” (Zbiór orzeczeń i wzorów), Łódź 1927;

8. „Orzecznictwo Sądu Najwyższego” (Zbiór wyroków z lat 1917 do 1934 włącznie), Łódź 1934.

Ponadto Słomiński napisał szereg prac drobniejszych, jak „Kodeks Napoleona przed sądem czasu” (Warszawa 1911), „Jubileusz ustaw hipotecznych” (Piotrków 1918), „Myśl prawnicza w b. Kongresówce” (Warszawa 1923), „Ustawa z 1 lipca 1921 r. o prawach kobiet” (Łódź 1921), „Prawo cywilne w życiu” (Warszawa 1936 i 1938).

Po drugiej wojnie światowej Słomiński powrócił do Łodzi, gdzie poza praktyką adwokacką objął wykłady zleczone z prawa hipotecznego na Uniwersytecie Łódzkim, które prowadził przez kilka lat z rzędu.

Gruntownie wykształcony i odczytany, Słomiński był jednym z najwybitniejszych adwokatów-cywilistów, budzącym podziw swą pracowitością i erudycją. Prace jego były cenną pomocą dla prawników polskich, toteż jego dorobek twórczy, jakkolwiek o treści dziś przeważnie przebrzmiałej, zasługuje w pełni na to, aby pozostać w pamięci prawnictwa polskiego.

S.J.

Józef Szonert

W dniu 12 lipca 1961 roku zmarł w Warszawie adwokat Józef Szonert, członek Zespołu Adwokackiego Nr 21.

Zmarły urodził się dnia 19 października 1904 roku w Sosnowcu. Po ukończeniu Gimnazjum im. Tadeusza Reytana w Warszawie, wstąpił na wydział Prawa Uniwersytetu Warszawskiego, który ukończył w 1928 roku.

Po ukończeniu aplikacji sądowej i adwokackiej został w roku 1936 wpisany na listę adwokatów z siedzibą w Warszawie.

W okresie powojennym był kolejno radcą prawnym Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych, Związku Samopomocy Chłopskiej, Centralnego Urzędu Planowania, Ministerstwa Górnictwa i wreszcie Przedsiębiorstwa Poszukiwań Geologicznych.

Zmarły był wybitnym prawnikiem cywilistą. Posiadając duży zakres wiadomości z zakresu prawa cywilnego, stale pogłębiał swą wiedzę w tej dziedzinie prawa, studiując literaturę fachową krajową i zagraniczną i szukając w niej rozwiązania zagadnień, z którymi spotykał się w praktyce lub które go szczególnie interesowały.

W okresie 1933—1934 prowadził wykłady z zakresu prawa rzeczowego, spadkowego i zobowiązaniowego dla pracowników notariatu i hipoteki. W tymże czasie rozpoczął również działalność pisarską, drukując szereg prac w czasopiśmie „Notariat i Hipoteka”.